

חֲלֹבּוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקִיד

פ"ז וחג'א ומדכוי ותוספות פ"ב דבציה). "ומפקר לנטמיך נר (כח) במקום שגורם שלט כדי שיכבה, אבל אסור להעמידו שם אם קבר (ט) קורוס מונש (סח"ל): ד יניר שכבה ורואה להדרילקו (ט) בו-באים, מפרק (ט) (כח) להחתך בראש הפתילה כדי שיאה נוח לצלק: הגה (כת) ושיזרי שעמץ ופתילה פרוץ אפלול ביחס-טוב אחר שבת או שעמץ נוכחים של ראש-השנה (כ"י בשם רוב הפוסקים): ה *יניר של (כ"ג ב Schulha, לא) דהינו שאנו אדריך לו, אסור להדרילקו, (לא) טאבל של בית-הכנסה לא חשב של בטלה ומפרק להדרילקו אפלול

פאר היטב

(ב') קרינה, כתוב המילוי: והמנגה כליל יוסטוב שכן לוקהין הנורות מבית-הכנסת
לቤית קורען שיטישן במו-זאי-שבת. דברכל גאנז ווועצע קדום קאנש וא"א לא-סחצון.

משנה ברורה

שער הצעיר

בָּאָר הַגּוֹלָה 266

פָּזׁ וְחַזָּא וְמִדְכָּא וְחוֹסְפָּה פָּזׁ
לְהַעֲמִידָו שֶׁם אֵם בְּבָר (ט) יְהוָה (כח) לְחַתֵּךְ רָאשָׁ הַפָּזׁ
אַחֲרָ שֻׁבְתָּ אוֹ שְׁנִי נִמְים כָּבָבָו
שָׁאַיְנוּ אַרְיךָ לוֹ, אַסּוּר לִזְבָּחָו שָׁמְרָא

באור הלכה

רכבתה כיש-טמירין הआ כי-שי ספלקס טריינס נורקלין. צוֹן קְטוּן בְּשִׁירָן בקן. ובן פְּשַׁעַם קְבָּאָרָה תְּגָרָא. ובן פְּצָאָסִי בְּתַפְּרִידָשָׁה דְּקָעִינָן שְׂיִיחָא בעמְלָקָן צְשִׁיעָן גְּדָלָקָן. ובפקוֹן בְּנֵבֶרְקָעָם הָאָהָרָן וְלִזְעָן פְּשָׁעָיףָה תָּה. וְהַסְּמָרָה מְבָשָׁה צְבָעָן. וְהַטְּאִים בְּבָנָיו: פְּשָׁוּם דָּאמָן מְדָרִיךְ מְלָקָה שְׁפָחָה תָּה, אֲפָלָן בְּכָבָן לְשָׁוֹת הַטְּאִים בְּבָנָיו. פְּשָׁקִים רְפָשָׁא וְרָוָא, וּבְפְּצָאָתְרָעָקָל מְנִישָׁבָה אַתָּה: * וְמַפְרָר עַדְעַמְלָה הָהָרָה אַתָּה רְפָשָׁא בְּמַהְרָה שְׁבָתָנוּ בְּשִׁירָה בְּחַמִּידָן, וְהַזָּה בְּגָגָן לְהַעֲמִיד גָּרָה וּבָרָה, עַמְשָׁה בְּרוֹהָה בְּמַהְרָה שְׁבָתָנוּ בְּשִׁירָה בְּחַמִּידָן, וְהַזָּה בְּגָגָן אַבְרָהָם. וְעַזְקָבְּמְתָה-תְּהָהָה שְׁרָהָה בְּרָהָרָה, לְעַנְיָהָה דְּעָתָה מִין עַמְשָׁמָן קְבָּאָרָה צְעִילָה בְּסָפָן רְסָה, רְאָסָרָה לְפָן קְלִי עַם סְפִים פְּסִים שְׁבָצָוֹת מְשָׁבָטָם קְבָּאָרָה סְכָלָה עַם מִים נְגַדָּה פְּסִיכָוֹת וְרִיבָּה אָוֹן. וְסִכְיָה נְגַיָּה צִין שְׁבָל שְׁעָה צְבָעָיָה לְרוֹתָה רְהָתָה, צְלוּל שְׁיִצְאָה חְלִי נְגַדָּה סְרוֹתָה. וְמוֹשְׁבָבָה זָוד עַזְעָולָם נְהַגְּגָן שְׁלָאָה לְהַלְּקָה הַפְּלָתָה מִבְּתִּיר-הַקָּנָהָה מְשֻׁמָּעָה הוּא. בְּחָבָבָה הַלְּכָה בְּרוֹהָה שְׁלָעָעָה הָאָהָרָה בְּזָהָרָה אַמְּנָה בְּקִידָּוָה שְׁרָאָשָׁה, שְׁמָרָה בְּאָנוֹן אַנְיָה בְּנָהָרָה, קְדָמָן בְּלִזְבָּונָה. בְּנָהָרָה בְּאָנוֹן מְבָנָן קְדִיָּה תְּבִי פְּסִיקָה רְלִיאָה שְׁקָבָה שְׁרָיָה. וְלְעַנְיָהָה דְּעָתָה בְּהַפְּרָזָה: אַפְלוֹר אַמְּנָה קְדָמָן בְּדִין הַרְאָשָׁון, בְּהָהָרָה. דְּהַלְּכָה גָּרָם בְּרוֹאִי שְׁיכָבָה: * גָּרָשָׁל בְּשִׁלְוחָה. עַזְקָבְּמְתָה-תְּהָהָה בְּיִצְחָרָה דְּרָה יְבָשָׁקָבָה: גָּרָשָׁל בְּטַלְוחָה. גָּרָשָׁעָזָן אוֹתוֹ שְׁלָאָה לְבָרָה. אַלְאָ שְׁעָרִים רְזָזִים לְעַמְדָה נְרָאָן קְלָאָה נְרָאָן אַפְלוֹר בְּשְׁעָה שְׁהָמָה שְׁנָיָה, צְעַן שְׁלָשָׁם נְעַשָּׁם דְּאַזְנָן הַצְּבָעָה צְעִילָה. מִיהָה, בְּנִי-אֶדְם שְׁלָשָׁם שְׁפָרְדִּים לִיְשָׁן אַם אַיִן בְּרָהָלָק, נְסִפְרָאָה דְּסִפְרָה, דְּקָרְוִי בְּכָלָל צְרָה גְּוֹפָר, וְנָכוֹן פְּאָרָר לְרַחֲםָתָה צְבָעָן לְרַעַלְיָה, גְּבָעָן שְׁפָצָנָה בְּשִׁיסָּה דְּרָה כְּהַכְּלִילָה אַשְׁתוֹן פְּשָׁלָל וּבְנְחָמָן דְּרָרָה לְהָלְלָק אַלְאָגָזָה מְשָׁום בְּיִצְחָאָה, וּרְצָנָן סִפְרָן תְּקִכָּבָה בְּגָגָן אַקְרָהָם שָׁם. נְגַדָּה, דְּקָגָנָן אַבְּהָנָהָם בְּבָאָה קְשָׁסָה רְשָׁלָה בְּהַעֲלוֹם אַיִן גְּנָרָהָן בְּגָרָה שְׁלָל בְּטַלְוחָה וְיִשְׁלָשָׁם עַל מְהַשְּׁקָמָה, דְּהַרְמָבָם מְתִיהָ עַין שָׁם, וְאַזְוָּל אֶלְעָמָנָהָן זֶה מְשָׁוָּם דָּרָב כְּפָוָקִים טְחַמְּרָן בְּהָהָרָה וְכְסָפָגָה וְרוּשָׁלָמָה. צְעַן בְּרוֹשָׁבָאָה בְּהַחְשָׁדָה וְכְעַבְּדוֹתָה-סְקָנָשׁ וּבְרָאָהָשׁ וְטוֹרָה וְמַבְרָה יוֹסָם וְשְׁבִילְיָקָט בְּשָׁם וְנוּנוֹ יְשָׁעָה דְּלָא חַתְּרָה אַלְאָ בְּנָדָה שְׁלָל פְּתִיחָתָהָה, וְגַם קְפִיזָה סְחָמִיס אַלְאָ, עַלְפָרָן אַזְנָן הַקְּלָל בְּפָהָה. קְרָעָ עד, גָּרָר שְׁלָל אַרְצִיָּתָה, אַס לְאַקְלִיקָה בְּעַרְבָּי-יְמִיסָּטָבָה קְלִיקָּעָס עַלְכְּלִפְנִים פְּתִירָר שְׁאַוְקָלִין בָּו, דְּמוֹסִיף אַוְרָה בְּפָעָרָה, יְרִיחָה טֻוב שְׁזִילְקָה בְּבִיטָה-הַקְּנָהָה וְנָאָה אַמְּבָשָׁה נְרָאָל בְּפָעָלָה, וּבְשָׁעָה דְּקָרָק

(לט) בקר"א ומזה שתקשה מגן-אברם על זה מטעם ב, פ"ג
 שלד צפ' עיר כב בפ"ה, באמת אוקה פ"ה אין לה פקרו, וו'
 בעצמו צנ"ר-ען ז' כתוב דהרא"ש לא בקידא לה שיטה זו,
 שוטפות ביצה זו כב. וכןן לאלה. וכן הוא גם אין דעת ק"ק
 לפקול עיל-קל"נין ביטוטוב: (לט) מגן-אברם, והעתקה
 אסדור: (לט) חוטפות רוא"ש, ותקופר קזר בקה: (לט) טור, וו'
 (לט) אף דטהראן-ענ"בם מפקק קז, בכל'בו הלווח זומט-טוב
 דל"ר-רומם אסדור בקלי ולרבבי' שרי, ומחייב לא לפיה שוטוף
 יום: (לט) רשי', וכן שבבאמר פרדרי טבראי' וברבנן
 ווברך לפרש ס' של שלחה ברנבה יונס לגבד יוסט-טוב
 אם לא לשיטת קהיל' רוחבים' גרא שי בטלה מלה וראית בפריד
 החשינו לטעי קלאמאר-ורכבי: (מ) רשי' ומר וקיצעה: (מ)
 סימן ח. והמנוג סזה נובע מ"ש ספקין לי'כ וכמו שבtab
 בסב במאמר פרדרי שמתפקה לו שונזאגין חסר, אלא דרבנן
 שהוא מופיע בבוד מוצה, יקום ברוח של

הלבות יומ טוב בימן תקיד

כיאורים ומוסיפים

(27) וכשהל יום טוב בערב שבת, צריך לדילוק את נרות השבת במום, דעת הגראי קרליין (חוט שני יום טוב פ"א ס"ק א) שחייב להדילוקם סמוך להשבה, בזמן ישנה מארם. דעת הגראיין אויעריך (שש"ב פמ"ז הע' ל), שאין מחייב שישול לחדות מאור הנרות בשעה זו בשאorio החשמל והלק. ולפ"ך נכון להדילוקם בשאorio החשמל עתין כבוי, אכן מעיקר הדין, צידד (שם פמ"ז הע' קעא) שהיירור להדילוק ברות ביום טוב כשאנן צורך באורם, דואו משום שיש בעcum דילוקם בכבד השבת, וכן כתוב בשורת אגרות משה (או"ח חיה סי' ב' אורות לא) ובג"ל בהערה הקדומה. והוסיף הגראיין אויעריך (שש"ב תקנות ומלאים פמ"ר שב) שאף שהדילוק הנרות נשנית מבعد יום, עד שהיחסן קצת עתיד החשמל להדרילוק, מימש מעלה להדילוקם קודם לשודך החשמל, פון שיתחנן שתתתארח הרלקתו, וזהו מהגרות סמוך להשבה, ועוד, שכן עציריך להדילוק את הנרות מבعد יום, יתכן שנחשבת ההדרילוקה במצווה שומנה ביום טוב דזא.

דעת הגראייש אלישיב (שבות יצחק בדורות נר שבת פ"ז וא') שקבעו שהדילוקה נעשית לעזרך הלילה, אין טעם לדדר שייהיה החשמל בבו בשעת הדילוקה, שהרי בלילה בודאי היהי ודזא, אלא טוב לדדר שיבבה החשמל במשך הלילה למון קצר, ובשעה זו יהנו רך מהנרות, וחשב בקר באילו היו ציריכם את הרלקות. וראה מה שכתבנו לפחות (ס"י תקנו ס"ק נה) בעניין היתר הוויאלי, ולענין הדילוק הנרות ביום טוב ראשון לצורך יום טוב שני, ראה מה שכתבנו להלן (ס"ק ל).

(28) וכן להדרילוק נר הדרילוק כשלול ליל יום טוב במנוצאי שבת, בגיןינו שיש חשמל ואין ציריכים את אור הנה. דעת הגראיין קרליין (חוט שני יום טוב פ"ג סי' ג' אות ד) שמותר, כוון שמדילוקו לשם מצה, ואינו גורע מונר של מלטה. וכן דעת הגראיין אויעריך (שש"ב ח' ג' פס"ב הע' לא) שモתר מטען זה, וכן מפני שהאברקה גורמת לתופת אורה. דעת הגראייש אלישיב (וותש"ב פ"א הע' טח) שבסיט לארם שני שתי אפשרויות לעשות אברקה, עדיף לקלב שני נרות זה זהה מונר והדרילוק נר לעזרך מצה, בזאת הדרילוק נר להדרילוק נר לאו, והוא מונר שמי גוררדים והלה, כיון שאין כל הנטה מההగורדים. ומהעא שהדרילוקם היא רך לעזרך מצה וקורושים שאינו רונגה כלל בקיום האש אלא רך בכלילום.

וראה מה שכתבנו בביבה"ל לעיל (ס"יב דירה וכבחה). אבן, להדרילוק נר לעזרך בזח חמץ הנעשית ביום טוב בשעות היום, ככלא ברק לפני פסח שאיננה אלא ממש שאנן חולק בין בדיקה לבדיקה, כמבואר בבאור היטב סי' תליה ס"ק א), כתוב בשעה"צ (שם ס"ק ט) עצ"ע אם מותר, ואם ביטל את חמוץ, בודאי אין להדרילוק נר.

[ביהיל דה נן]

ובשעת קתק עפ"ר דריש להתר בכל גותי⁽²⁹⁾, ד"טו כיין נר של מצה שהוא לזכור אוכזבו⁽³⁰⁾.

(29) ולהדרילוק ביום טוב נר שמדילוקים בביהר הנפטר כל שבתא (במקום האכלה), כתוב במשניב ל�מן (ס"י תקמה ס"ק ב) שאין להדרילוק אלא על ידי נבי, והוסיף בשעה"צ שם (ס"ק ג) שלכבודה דיטר בכר יארצית המבואר בכך (שבשעת הדrik יכל המשרל להדרילוק בעצמו). ולענין הדילוק נר ליד הנפטר לכבודה. ראה מה שכתבנו במשניב לפחות (ס"י תקנו ס"ק ט).

(30) ובמשניב לעיל (ס"י רסא ס"ק ט) כתוב שהדרילוק נר יארצית בחשכת כצורך גדול, משום שהעולם נוהרים בו.

ומשניב ס"ק כתו
אם משמע לנו דשריון⁽³¹⁾

(24) ובביוואר המוחלוקת, כתוב לעיל (ס"י תקא ס"ק לד) שהאוסטרים סבורם שעין שפהילות שבעבר דלקו נרות יותר להדרילוקה מפרטויות שלא ודלקו עדרין, נמעא שביבוואר הפתילה ביום הראשון מועל ומכין את הפתילה להדרילוקה שבימים שלא כחוין, והחכמי אין אלא סוברים שכין שהפתילה דיתה כבר בעולם, והחכמי אין אלא משכיב אותה, אין זה נחשב בהכינה.

[משניב ס"ק ל]
פין שאין מתחפין בז' יומ-טוב או לאזרך גיטפו בכל אספרא⁽³²⁾, וכו', בשמופץ נרות לרשות או רשות אורה בקידתו אע"א שמתה יומ-טוב⁽³³⁾, וכן בא בלילה, אבל ביום בנרא אסורה בקידתו⁽³⁴⁾ וכו', דכל זה בבודחוב בז' הואה⁽³⁵⁾.

(25) וכן לבני הסתקת התנור כדי לבלטו ולאחר מנק לאופתו בו, שכתב הרומייא לעיל (ס"י מס' סי' א) שטוב ושר להסתיקו בעמנים ולא לאפთ באויה הסתקה ששASIC לעזרך הליבורן, כתוב המשג"ב שם (ס"ק ד) שאם שכח להכשירו לפני יום טוב, לא ייסקנו ביום טוב אלא פעם אחד, ומפני שהשבה שאינה נברכת מוגינה אלא רק לשם מעלה בלבד, אין לשושה ביום טוב.

ולענין שריפת החלה שהפריש ביום טוב, ובאייר במשניב שם (ס"ק ל) שאף על פי שמצוה לשורפה, מ"מ אין המצווה דוחה יום טוב. וכן לענין שריפת חמץ ביום טוב, כתוב השועע לעיל (ס"י תמו סי' א) שאסור לשורפה, ובhab המשג"ב שם (ס"ק ו) שסובר השועע שה הבעה זו אינה לעזרך היום, והוסיף, שיש חולקים וסוברים שריפת חמץ ונחשבת צורך היום במקצת. ובטעם דברר שלא הוחז שמצווה לשורפה, כשם החמן והחוללה לפי דעת השועע מלחמת שמצווה לשורפה, שאסור להדרילוק נר לעזרך מצה, בזאת הוואשיין אויעריך (מאורי אש פ"א עט' ב) שלא הוחז ביום טוב אלא הבURA לעזרך הדומה לצורך אוכזב נשא, והזינו שמנה מקיומו, מה שאין כן שריפת חמץ וקורושים שאינו רונגה כלל בקיום האש אלא רך בכלילום.

ולהדרילוק נר מנאש כדי שיזולק להדרילוק מנגנו סינרגיות, ולא יעטרך לטrhoח להבלט כל פעל לאש. כתוב הפמג' (משביז' סי' ח) שמורה, ואני מחשב כנור של בטלת. והביאו החק הדרימות (ס"ק ט), ולענין שעשן בזיט בזיט, ראה מה שכתבנו בביבה"ל לעיל וס"י תקיד סי' ד' אין עשוין).

(26) ואך בזמנינו, שודילוק בביהר אוור החשמל, דעת הגראיין קרליין (חוט שני יום טוב פ"א ס"ק א), שאם יש ריבוי אוור על ידי הנרות והשפעתם ייכרת זיהיריו בשערדים הנוט על השולחן או בסכום לו ונורומים תוכפה אורה (חוט שני שבת ח' פ"ג סי' ח אות ט) מותר להדרילוק בלבד יום טוב, כיון שיש בקר ממש בכבד יום טוב. מאירך, בשורת אגרות משה (או"ח חיה סי' ב' אורות ט) שום הנאת אוור מהגרות במקומות שבו זולק אוור החשמל, והטעם שנחנאים העולים היתר להדרילוק מוחת ביום טוב (בshall בערב שבת) بعد שחחשמל זולק, הוא מושם שיש בעcum דיליקת הזרת מושם כבד השבת וכבד זה נהשך צורך באכלה, וכן דעת הגראיין אויעריך (שש"ב פמ"ז הע' קעא) והוסיף, שהדרילוק נרות נחשבת כמניג חזק, שקיבלו ישראל על עצם לשעוטו אפילו בשאין חזק והנטה מארדים, וכסיים שעדרין צ"ע.

הַלְכָות יוֹם טוֹב סִימָן תְּקִיד

כיאוריות ומוספים

וכן להוציא דיסקוט של נזנים מכוסית זוכנית כדי לחתה בה ברון חרש, רעת הגירושין או ערבר והגירוש אלישיב (ארחות שבת שם) שמותר, וכן דעת הגראי קראליין (הוט שני שם).

[משנ"ב ס"ק לג]
טוב שיאקרו לנטפים לטליק בין-השפחות דשי עלב-פניהם לךעט פוסקים בקבוקם מקזה(33).

(33) אמן לעניין שאר איסורי שבות נמלבר אמרה לנכרי, כתוב במשנ"ב לעיל (ס"י שמב ס"ק ב) שנחלה הפסוקים אם מותר לשעותם בין המשמשות שבמוציא שבת, בין שקדושת השבת אינה פוקעת מספק עד שהיההليل הדאי. ובטעמה הקולא לעניין אמרה לבורי כתוב הפמי (ס"י ווע א"א ס"ק ט), שמלבד הספק שהוא מותר לשעות איסורי שבות בין המשמשות של מוציא שבת בעבר שבת, נטף גם ספק שהוא מותר אף בשבת עצמה לומר לנכרי לעשות עבורה מלאכה דואויתא כשהיא לצורך מעזה נראת רמאי לעיל (ס"ר רעו ס"ב).

[משנ"ב ס"ק ל]
הנוגה בקהל שימושו הוא(34) וככ"י, וכן זהו בקהל שימוש הדאשו(35).

(34) וחוץ שאנן מתבוננים להסירו מעל גבי האילן וגם לא ליהנות ממנו ביום טוב, ציד הנדרשי או ערבר (שב"כ פ"ג הע' נה) שמותר להניחו על האילן מבعد יום, שכן לא מוציאו איסור לתלות סל על אילן מבعد יום. וכן לא מוציאו חיבור להוריד את כל החפצים מהאלנות מבعد יום. ומה שכתב המשנ"ב כאן אסור להניחו על האילן אפילו מבعد יום דבר המותר בטלטל, ביאר הגירושין או ערבר (שם) שהיינו דוקא ברבירות שרוגלים להשתמש בהם תמיד.

(35) ובטעם האיסור כתוב לעיל (ס"י שלו ס"ק יב), שהוא משומש שכירא בקהלות להישען על העץ על ידי שימוש בו.

[משנ"ב ס"ק ל]
אין פולקון אופן לשנים, שהוא ממתקן כל'(36).

(36) וכן להפריד נבייע לבן לשנים, דעת הגירושין אלישיב (ארחות שבת ח"א פ"ב הע' כב) שאcosa, משום איסור תיקון כל' וכן משומש מלאת מתחרך, ראה מה שבתבנו לעיל (ס"י שיד ס"ק מא וס"ב ס"ק זח). מאידך, רעת הגירושין או ערבר (בין שבת פ"ח אות ג וארות שבת שם) שמותר להפרידם. ואין זה בכלל איסור מכיה בטיש בבחפותה שני נרות, כיון שצורת הנביעים כבר נמנעה בבית ההרשות, ונראים הם כשי נבים, ומה שהשאירו אותו מוחברים הוא רק למטרת ממכר, מה שאין כן בשני נרות, שמדובר באופן שהם דבוקים לכל אורך ורוחם כאחד וראה ארחות שבת שם בביירר מחלוקת גראוי' אלישיב (שם) וזה שמותר להרשותם בכל אחר מהם לאכילה אף בעודם מוחברים.

[משנ"ב ס"ק לג]

ואך הוא כבר סמוך לחשכה, אזלו בכיתו שרי להדלק, זוהר ציריך הוא לו באוקה שעה(37).

(37) ולענן הדלקת טורות ביום טוב ראשן לטורך יום טוב שני [של ראש השנה או של נולות]. כתוב הגירושין או ערבר (יום טוב שני כhalbתו פ"א הע' נו, שווית מנהת שלמה חיב סי' נה אות ז) שאמ אור החשמל דולק, לא מדליק פורות ביום טוב ראשון, כיון שאין בהם שום חולעת וצורך, אלא ימתק עד עצת הכהובים ואו מדליק למרות שהחשמל דולק, משום המנהג החשוב להדלק טורות ליום טוב, וכן דעת הגירושין אלישיב (שבות יצחק בדיני הדלקת טורות פ"ז אות א ס"ק ג).

ואך אם החשמל אותו דולק, כתוב הגירושין או ערבר (שם) שמי' טוב להרתו מלדהליק עד הלילה, כיון שעיקר הדלקתם וברובם הוא עברו יום טוב שני ולא עברו מוקצת הצורך שיש בהם ביום טוב ראשון.

ابן, בשעריך אדם ליצאת מביתו קדם כניסה יומם טוב שני, כתוב הגירושין או ערבר (שם) שראשי הוא להדלק נרות סמוך לחשכה ביום טוב ראשון, אף אם אור החשמל דולק, אם הוא בזמן שבבר יונן לדינאות מהם, אך לא קומם لكن בעוד היום נדול.

[משנ"ב ס"ק לה]

ולתקון הפטילותות וכו'(38).

(38) ולתוחן נר עבה בפומות כשליל ידי כר נשחק ונחנק חלק מהושעה, רעת הגירושין או ערבר (שב"כ פ"ג הע' קנא) שייתכן שמותר, וכן בו איסור משומש מחרך, כיון שאינו עשה פעולה מיוחדת של חיתוך נר לפני התחيبة, אלא נחנק הוא אבל התחيبة, וכן דעת הגראי קראליין (הוט פ"א ס"ק ב) שאין בו איסור משומש עשיית כל', כיון שצורת הנר נעשית כלאחר דיד, וכן מותר להוחנו.

ואם השופורת שנונותיה באת הנר סתומה בחלב או שעווה, כתוב החיני אדם (כלל צב ס"ב ובנסיבות אדם שם) שמותר להוציאם בסכין, וכן בקר איסור משומש ממורת.

ולהוציאו מהבר את הפתילה [שדרינה מכוקעה] כדי שיוכל להכנסitis פתרילה חדשה, כתוב בהגחות רעיק"א (ס"י תקא על הטז ס"ק ז) שמותה כיון שמנזר ברם"א לעיל (ס"י תקט ס"ז) שמותר לטלטל מוקעה לצורך אוכל נפש. אכן, במנזרו שאיר נצרך עבור הצעודה כיון שדולק אור החשמל, ואין הדלקת הנר הנשובה כצורך אוכל נפש, הסתפק תגרישין או ערבר (שב"כ פ"ג הע' פו) אם מותר להוציא את הפתילה, אך כתוב שייתכן שמותר הדבר, כיון שאם יכבה החשמל הרי יהיה באור הנר צורך אוכל נפש. ולענין שעווה שנשארה בפומות, הוודה הגירושין או ערבר (ארחות שבת ח"ב פ"ט הע' רפו בשם הגדר שימושו או ערבר) שמותר להוציאה, וכן מה שחשב בטלטל מוקצת, כיון שאין לשעה מועטה זו חסיבות, ונחשבת היא בטלטל שבסיר שמותר להסירו כדי לנ��תו [ראו חוויא אויח' סי' מו ס"ק טו ו-כא], וכן דעת הגירושין אלישיב (הלוותת ח' בdag שבועות פ"ח הע' 30).

הלבות יומן טוב סימן תקיד

שערית תשובה

באור הלהב

שער הצעיר

(מג) פוקרים: (מכ) מגניברים ושייא: (מכ) אקלוריינס: (טז) אליה רבחה בפין רעד לדעת רשי' ורב הפקרים והוא החקיר [אליה רבחה בפין רעד דען פוקרים וכן מסקנת שייא בפין שלו]: (טוו) אליה רבחה וחדר-משה, וילא בפין אקלוריינס: (מכ) אקלוריינס: (טז) ואצללו אין ארוך לפוחלה שנייה [מן מובן מגניברים לאליל באיכותם ברכבתם שם נקבעו והם גורדי הרים]: (טז) הנדרן:

(rance) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972 774 66 03 32

contact@torah-box.com